

Sygn. akt **XXVII Ca 857/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Ewa Cyle

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2021r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **I. K. (1)**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt I C 1359/20

oddala apelację.

Sygn. akt XXVII Ca 857/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2020 r. I. K. (1) wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 600 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A w W. wniosły o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie:

1. zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz I. K. (2) kwotę 600 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz I. K. (2) kwotę 1 117 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w części tj. co do pkt I w oraz pkt III.

Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 5 ust. 3 rozporządzenia WE nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. oraz naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Wobec powyższych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Wobec tego uzasadnienie wyroku ograniczono do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Okręgowy podzielił w całości ustalenia faktyczne i wywody prawne zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Żaden z zarzutów apelacyjnych nie został uznany za trafny i prowadzący do zmiany orzeczenia.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje Sądowi swobodę w zakresie oceny dowodów. Stosując tę regułę, Sąd ocenia wiarygodność dowodów przez pryzmat własnych przekonań, wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych, ramy proceduralne, poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów uwzględnia zatem wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych poprzez przedstawienie przez skarżącego własnej wersji stanu faktycznego. Przy formułowaniu takiego zarzutu konieczne jest wskazanie, jakie kryteria oceny Sąd naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając. Efektywność zarzutu zależy od wykazania naruszenia uznanych zasad oceny dowodów i prawniczej argumentacji.

Spór między stronami sprowadza się do odpowiedzialność pozwanego za opóźniony lot. Tym samym istotne było ustalenie czy pozwany dokonał wszystkich niezbędnych czynności w celu ewentualnego zwolnienia się z odpowiedzialności za opóźniony lot lub czy zaistniały szczególne okoliczności zwalniające go z tej odpowiedzialności. Pozwany powoływał się na drugą ze wskazanych okoliczności, wskazując, że przyczyną opóźnienia lotu (...) w konsekwencji utrata dalszego połączenia była spowodowana wydłużeniem lotu poprzedzającego lot (...) w rotacji czyli lotu (...) z uwagi na silne turbulencje. Tym samym uznał, że spełniły się przesłanki zaistnienia nadzwyczajnej okoliczności.

Przekładając powyższe na stan przedmiotowej sprawy wskazać należy, że opóźnienie lotu nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (zob. ETS w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07).

W ocenie Sądu Okręgowego, należy zważyć, iż zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91: „Obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do

wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.”

Zatem, przewoźnik lotniczy jest zwolniony z obowiązku wypłaty pasażerom odszkodowania na podstawie art. 5 ust. 1 lit. c i art. 7 rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli dowiedzie, że odwołanie lub opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

W ocenie Sądu Okręgowego niewątpliwie warunki atmosferyczne, które nie zależą od pozwanego pozostające poza wpływem kogokolwiek są okolicznością nadzwyczajną. Niemniej jednak, pozwany nie wykazał drugiej przesłanki koniecznej do wyłączenia odpowiedzialności pozwanej względem powódki z tytułu opóźnionego lotu, tj. nie wykazał, że podjął wszystkie racjonalne środki aby uniknąć ww. opóźnienia.

Czasowe wyłączenie z eksploatacji samolotu na etapie jego rotacji, chociaż wynikające z czynników zewnętrznych, niezależnych od przewoźnika, w zakresie w jakim dotyczy systemu rotacji lotu trudno uznać za okoliczność nadzwyczajną, niemożliwą do przewidzenia i wyłączającą jakiegokolwiek środki zaradcze. Pozwany mógł oszacować czy bardziej opłacalne będzie dla niego zorganizowanie innego samolotu, przekierowanie pasażerów do innego przewoźnika, czy dokończenie rotacji własnym samolotem z opóźnieniem wraz z wypłatą odszkodowań. W tych okolicznościach twierdzenia podnoszone przez pozwanego nie mogą zwalniać przewoźnika z odpowiedzialności wobec pasażerów. W tym stanie faktycznym, Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się potwierdzenia na zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności, a konkretniej – takich których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków pamiętając, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na pozwanym.

Oznacza to, że przewoźnik musi dowieść, że nawet przy użyciu wszystkich zasobów ludzkich i materiałowych oraz środków finansowych, jakimi dysponował, w sposób oczywisty nie mógł - bez poświęceń niemożliwych do przyjęcia z punktu widzenia możliwości jego przedsiębiorstwa w tym momencie - uniknąć sytuacji, w której zaistniałe nadzwyczajne okoliczności skutkowały opóźnieniem lotu. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji stwierdził, że na przewoźniku spoczywał ciężar wykazania, że podjął wszelkie racjonalne środki w celu uniknięcia bądź zminimalizowania opóźnienia spornego rejsu. W tym miejscu wskazać należy na obowiązującą w polskim procesie cywilnym tzw. zasadę ciężaru dowodu, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Tymczasem chcąc wykazać powyższe okoliczności pozwany nie sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi przedstawienia dowodów potwierdzających zaproponowaną tezę. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany takich starań nie wykazał, a skupił się tylko na prezentowaniu prostego uzasadnienia ekonomicznego dla podjętej przez siebie decyzji.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną.